

Resebrev - mars 2011. På turkost vatten bland hajar och andra vänner



Äntligen iväg! Även om vi trivts väldigt bra i Sint Maarten så var det hög tid att komma vidare. En härlig nattsegling tog oss till de Brittiska Jungfruöarna, BVI. Här hade vi nog velat stanna lite längre men nu hann vi bara göra ett stopp och valde då Gorda Sound på norra Virgin Gorda. Här går man in i en prickad ränna och hamnar i en skyddad balja, omgiven av öar och rev. På turkost, kristallklart vatten.

Vi lämnar Sint Maarten

Vi hade tidigare läst om The Bitter End Yacht Club, som var vårt mål och som ligger i Gorda Sound. Denna startades redan under 1960-talet av en mycket excentrisk engelsman och togs 1973 över av ett seglarpar. Dessa knöt en arkitekt till sig, som tröttnat på storstadens höghus, och här har man skapat en underbar resort som verkligen flyter in i naturen. Helt klart något för den som vill ha en toppensemester! Yacht Cluben och puben var inte riktigt för oss seglare längre så lite besvikna blev vi över hur kommersiellt det var idag. Namnet, The Bitter End, kommer av att detta är sista utposten för den som skall ut på Atlanten. Egentligen är uttrycket "The Bitter End" benämningen av den sista stumpan som blir kvar ombord när man matar ut, något som nämns första gången 1627 i skriften Seamans Grammar.



The Bitter End Yacht Club



Strax intill ligger Saba Rock, en liten, liten ö som också är en resort. Här la vi oss vid en boj, som här är lite billigare än de vid Bitter End. Kostar 25 istället för 30 US\$ men då ingår vatten och fritt internet, något vi gillar efter alla franska internetfattiga öar.

Saba Rock Resort

Bakom Bitter Ends resort fann vi fina vandringsstigar. En brant, stenig stig tog oss upp 134 meter över havsytan. Belöningen var förstås den fina utsikten! Nedfärden gick på baksidan av berget med härlig vy över vikar, öar och rev. En riktigt trevlig morgonpromenad!

Vi tog dingens ut till revet och hade en fin snorkling, återigen med många olika fiskar men framförallt var korallerna mycket finare, och färggladare, än de vi tidigare sett.



Till kvällen kom en göteborgare fram till oss när vi satt på restaurangen. Det visade sig att han flyttat till USA redan 1980, och senare blev vi överbjudna till hans bord och fick träffa hans hustru, dotter och svärföräldrar. Återigen trevliga amerikaner som var vänliga och hjälpsamma. Vi fick svar på många frågor inför vår USA-vistelse och det bådar förstås gott att vi alltid blivit så vänligt bemötta. Något vi hoppas håller i sig!

Det blev ett kort besök för oss, men fullt av upplevelser och här hade vi nog kunnat stanna ett bra tag. Många seglare vittnar om den fina seglingen som Virgin Islands har, på skyddade vatten och med gott om små öar och fina vikar.



Vy norrut från Virgin Gorda



Det skyddade Gorda Sound

Öarna har förstås ett brokigt förflutet då många nationaliteter hävdar sin rätt till dem. Det gjorde att de blev ett populärt område för pirater under lång tid. Så småningom, under senare delen av 1600-talet, blev här en brittisk koloni och idag är öarna självständiga men brittisk territorium. Det finns fyra större öar och ett 60-tal mindre, varav ca 15 är obebodda. Flera av de mindre öarna är privatägda. Totalt bor här inte fler än ca 25 000 personer, de flesta på Tortola där huvudstaden Road Town också ligger. Ett par av öarna består av koraller men de flesta är bergiga. Här såg vi för första gången på länge riktiga granitklippor. På södra delen av Virgin Gorda seglade vi förbi ett område med stora stenbumlingar längs den vita sandstranden, lika dem vi besökte i Brasilien för ca ett år sedan. Alltså stora runda stenar, formade av naturen själv.



Populärt, och oväntat, besök

Det blev en märklig segling norrut. I alla pilotböcker står att, oavsett vilken väg man tar upp till Bahamas, så kan man räkna med att ha vind och ström med sig på denna resa. Något som också bekräftas av alla som seglat här. Vi beslöt att segla på utsidan, dvs. närmaste vägen men öster om alla skyddande öar. Med den fina medströmmen skulle vi lätt klara av sträckan upp till San Salvador (650 Nm) på fyra dygn. Så blev det inte.

Motström, motström, lite medström och så motström igen. Strålände väder, stjärnklara nätter och fin seglingsvind. 3 meters vågor som mjukt rullade in från nordost, men som varje gång vi fick strömmen mot oss staplade sig åt alla håll och kanter. Dagarna gick, så till slut flyttade vi fram målet till ö-kedjan Exuma Cays, ett dygns segling söder om Nassau. Här gick vi efter 6 dygn till havs in i ett sund och kunde strax därefter ankra på det klaraste vatten vi någonsin sett. Helt ljuvligt med turkost vatten, vita stränder och några få hus. I vår pilotbok kan man läsa att på Little Farmer Cays, där vi befinner oss, finns 55 hushåll. Alla vi möter är vänliga och hjälpsamma. Här finns ingen brådska. Knappt några bilar. Några lösa hundar. En ankomstbrygga. Med rockor simmandes i hamnen. En samlingsplats, med byns affär (som kanske har några varor) och en liten pub. En liten landningsbana.



När vi kom hade varubåten kört förbi samma dag så hyllorna gapade tomma på färskvaror i affären. Men lite i frysen hade man och kanske skulle varubåten komma nästa dag. Det gjorde den, kl. 22.00 på fredagkväll!



Unicorn, seaQwest och Snowbird

Svenska båten Unicorn, med Håkan och Anna-Karin ombord, som också är från vår hemmahamn Krossholmen, fanns redan på Bahamas. Vi har haft kontakt via kortvågsradion och på vår segling till Bahamas pratade vi varje morgon med övriga svenskar i Karibien på morgonnätet. Det känns tryggt att någon vet var man befinner sig och kan muntra upp oss om det skulle gå trögt i tråkigt väder. Lite efter oss ankrade Unicorn också vid Little Farmer Cay.

Med sig hade de ytterligare en svensk båt, Snowbird, som var en ny bekantskap för oss.

Vi fick några få dagar tillsammans som gav oss massor av information, de har ju seglat både längs USA's ostkust och här på Bahamas, och många trevliga stunder. Vi åkte alla in till byn och handlade vad vi kunde komma över, pratade med den härliga lokalbefolkningen och kikade på ön. Vi lagade middagar och åt tillsammans så en dag fick vi testa conch, som är så populärt här. Conch är inget mindre än varelsen som bor i de stora, rosaskimrande snäckorna. Jättegott! Friterad är den en delikatess.



Conchsnäckor



Här är conchen rensad!



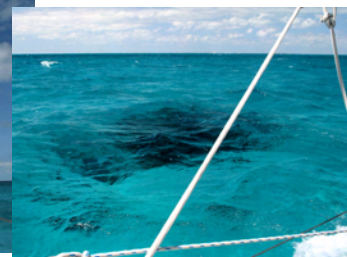
På lokal pub

Foton: A-K, Unicorn

Vår färd upp till Nassau gick via Exuma Bank. Märklig känsla att segla på detta klara, gröna vatten där djupet bara är 3-4 meter. Hit når inget swell så sjön ligger nästan platt. Men det finns korallhuvuden! Stora svarta och hårda saker som lömskt lurar under vattenytan. Vi följer waypoints som vi fått och ser korallhuvudena bredvid oss. På några ställen är det bara "eyeball navigation" som gäller. Här vågar vi förstås inte nattsegla så vi sover över vid en boj vid Shroud Cay.

Eyeball navigation av seaQwests kapten

Till höger ett korallhuvad, inte lätt att avgöra djupet





Ögruppen Bahamas består av ca 700 öar och av dem är bara 30 bebodda. Här finns också flera stora grundområden, så kallade bankar, och öarna består av koraller med kritvita stränder som tillsammans med turkost vatten och ett mildt klimat blivit ett populärt turistmål. Turism är också den största inkomstkällan, ekonomin blomstrar. Öarna är självständiga men ingår i det brittiska samväldet. Under 1600- och 1700-talen var detta ett viktigt tillhåll och en fristad för pirater, främst huvudön

Providence. För piraterna, och före dem kapare, fanns här massor av öar och sund att gömma sig i eller lurpassa på fartyg som passerade. Många av de legendariska piraterna har haft sin bas här och under 70-talet år löd öarna praktiskt taget under Jolly Roger-flaggan. För oss, som så länge seglat i tropiskt klimat, blev det nästan en köldchock att komma upp till Bahamas. Här går temperaturen ner på natten till 22 grader, och oj vad bra man sover. På dagen är det just nu inte så mycket varmare, man har drabbats av en köldknäpp så vi är inte ensamma om att frysa. Får se hur det blir med badandet framöver, vattnet håller bara 23 grader och jag har inte badat när det varit mindre än 25 sedan år 2000!



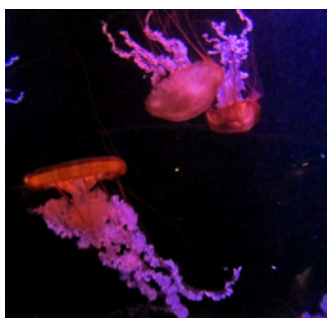
På plats i Nassau fick vi en dag att förbereda oss inför kommande besök ombord. Vi hyrde bil och åkte bland annat till Atlantis, en helt otrolig anläggning på ön Paradise Island. I grunden är det ett lyxigt hotell i kolossalformat komplett med casino och butiker. Men man har också ett eget bostadsområde med tillhörande hamn. Ett antal varianter på pooler, beacher, golfbana, aktivitets-områden och massor av vattenattraktioner.

Del av hotellbyggnaden vid Atlantis

Givetvis kan man åka på båtturer, snorkla och dyka. Men man kan också simma med delfiner eller besöka akvariet. Detta ligger runt den största byggnaden och går man på utsidan ser man ner i de stora dammarna, men fräckast av allt är inifrån, där det är glasväggar och alla möjliga olika fiskar simmar strax intill dig. Inte någon enstaka liten fisk utan hela stim och i alla storlekar. Superläckert!



Lionfish - supergiftig!



Läckra maneter



Muränor - inte alltid så fridsamma

Vi passade också på att klarera in i Nassau, en enkel procedur då tull och immigration - i samma person - besökte oss i båten. Men dyrt! Man får betala en seglingsavgift här på Bahamas, 150 US\$ för båtar under 35 fot, och 300 US\$ för de större. seaQwest är 35,5 fot.

Till kvällen försåg vi oss med karta och körde i kolmörker, på vänster sida, de 11 milen (engelska miles) bort till flygplatsen och hämtade Bosses syster med man. Bleka och trötta förstås, efter en 20-timmars flygresa, men så glada att vara här.



Tillsammans seglade vi åter söderut över banken, till Exumas, som alla säger är det finaste området att segla runt i på Bahamas. Ännu en dag med spaning efter koraller tog oss ner till Allen Cay, ön som är känd för alla sina iguaner. Här kom vi tyvärr inte i land för nästa morgon blåste det och var mycket strömt där vi låg så ankaret åkte upp och vi flyttade oss till nästa ö, Highbourne Cay.

Vit beach med stromatoliter, på Highbourne Cay

En privatägd ö med en liten marina och en affär. Här exploaterar man nu och bygger tjusiga sommarvillor. Tidigare har det odlats aloe men plantagen lades ner på 1960-talet då transportkostnaderna blev för höga. Trots att ön är privat är båtfolket välkommet och vi vandrade runt på ön som fått nya vägar och några elbilar, typ golfbilar, för de boende. Här vandrade vi på en av de vitaste stränder vi sett. Med Bahamassand som inte blir varm. Och fullt av stromatoliter, över tre miljarder år gamla och världens äldsta kända makrofossiler. Dessa trodde man var utrotade, tills man fann dem här så sent som 1983.



Stromatolit med udda form



Följande dag gick vi till Normans Cay, där vi besökte Mc Duffs, en liten resort och restaurang. En landningsbana, några gästhus, en mysig pub och restaurang, känd för sina hamburgare. Tänk att ta planet för att hämta lite mat - det gör man här!

Här tog vi dingen över till ostsidan där ett litet flygplan, som störtat i viken, vittnar om tiden då ön var mest känd för att en ökänd knarklangare höll till här.

McDuffs hade kundparkering (för dingar) direkt på stranden



Hungriga restaurangbesökare



Kvarlämnat knarksmugglarplan



En egen ö med palm på kanske lockar? Eller ett dopp i det turkosa?



Nästa stopp blev vid boj på Warderick Wells, i nationalparken Exuma Cays Land & Sea Park. En mycket speciell miljö där lava en gång har sprutat upp ur jordens inandöme och stelnat i underliga formationer, typ månlandskap.



Stelnad lava



Vi besökte bland annat Boo Boo Hill där många seglare ristat in sina båtnamn på drivved och Blow Hole där vinden tjuver genom marken och skapar ljud som skrämmer slag på de hårdaste sjömän. Här går många historier om gästar som går igen. Härliga vita stränder och ett av världens klaraste vatten hittar man också här, perfekt att snorkla i, så vi blev kvar ett par dagar och väntade ut ett blåsväder. Här i parken är det förbjudet att fiska eller fånga lobster och andra djur så hajar simmar fritt i vattnet runt båtarna.



Exuma Cay Land & Sea Park Läder plats att ligga på boj



Hajar såg vi flera!

Hela Walderick Wells består av stigar man kan följa, som går genom olika typer av landskap och växtlighet. Längs en av dem hittade vi Murphys Hideaway. Kapten blev förstås glad och klättrade raskt ner. Efter långa förhandlingar hoppas vi nu att den lille gynnaren flyttat hem så att vi slipper denne fripassagerare ombord.

Tuffa förhandlingar i Murhpys grotta



Tropical Bird

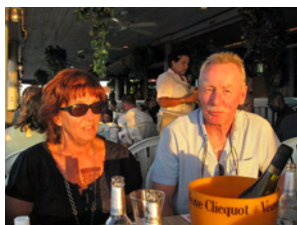
På Shroud Cay, som är övervuxet av mangrove, åkte vi på dingetur och vi snorklade. Här har naturen skapat små floder, som bara är farbara vid högvatten, kors och tvärs över ön. Just i mars och april häckar fågeln Tropical Bird här och det var ingen måtta på vilka uppvisningar vi fick se.

Det är helt otroligt vilken olika natur öarna uppvisar, trots att de ligger på ett pärlband efter varandra. Avståndet är sällan mer än ca 5-7 distans till nästa ö.

På dingetur in bland mangroven



Vi gick åter norrut, till Highbourne Cay, nu för att fylla på med lite förnödenheter från den lilla affären och bli av med våra sopor. De flesta öarna längs Exuma Cays är obebyggda och det finns inget att handla och ingenstans att slänga något så behovet växer efter någon vecka ute i parken. Här håller en flock sköterskehajar till och de kan ofta ses strax utanför Marinan, som var helt full vid vårt besök. Vinden hade gått över på sydväst så på alla ankarplatser, som normalt ligger väldigt skyddade för den nordostliga vinden, rullade det hårt under ett par nätter.



Efter 10 dagar tillsammans blev det dags att återvända till Nassau för att släppa av våra gäster. Från början var det meningen att de skulle segla med oss till Florida, något som sprack då de inte hade visum till USA och vi inte är något kryssningsfartyg. Istället fick de några dagar på tu man hand i Miami innan vardagen väntade i Sverige.

10 dagar på Bahamas ser ut att ha gjort dem gott!

Vi gjorde ytterligare en segling västerut och mötte för första gången under vår segling en flock valar. Lekfulla, nyfikna pilotvalar som cirklade runt oss, smög upp i vattenytan och visade sin rygghena, sprutade glatt vatten men som vägrade att ställa upp för ett bra foto.

Pilotvalar på väg mot oss



Till natten fortsatte vi, nu över Great Bahama Bank. Här är också grunt, det vill säga cirka 5-7 meter, men utan förrädiska korallhuvuden.

En del ankrar på banken när mörkret faller men då det också går en del fraktrafik här kändes det inte helt tryggt att stanna upp. Det finns båtar som blivit påkörda när de legat och sovit! Vi fortsatte och när morgonen grydde var vi framme vid Bimini.



Bimini besöker man främst för fisket, har vi förstått. Det var lågsäsong när vi kom, för än är vädret inte tillräckligt stabilt. Något vi märkte av vid vår ankomst. Det blåste upp helt oväntat och vi stampade hårt i sjön. Här är gott om sandbankar som rör sig och ingen bra ankarplats fanns i den sydliga vinden.

Två fina Blue Marlin, fångade på samma dag utanför Madeira, Portugal

Vi gick då in till Bimini Sands Resort & Marina på den södra ön. Här låg vi helt skyddade i en fyrkantig balja med husen runt omkring, när vi väl kommit in. Något vi höll på att inte göra. Mitt i inloppet fastnade vi på en sandbank och kom varken bakåt eller framåt. På båda sidor var stenpirar med vassa, otrevliga stenar. Efter en stund med gasande och vrickande rörde vi oss sakta, sakta framåt och kom loss.

Skyddad marina på Bimini Sands



Bimini består av en nordlig och en sydlig huvudö samt några småskär. Totalt bor här bara 1 600 personer men under högsäsong vistas här betydligt fler. Öarna tillhör Bahamas men ligger endast 8 mil från Florida. På södra Bimini finns en resort med privata bostäder och en marina samt flygplats och en hajforskningsstation. Det finns också ett litet samhälle där färjan går över till den norra ön. På Norra Bimini finns huvudorten Alice Town som består av en gata med några mindre marinor, några få affärer, ett museum, tullen och turistinformationen. Där satt en man i dörröppningen och gungade på en stol och berättade att ville vi se något skulle vi ta färjan till den södra ön!



Vi gick gatan fram i Alice Town och besökte bland annat Big Game Marina. Här har man storsatsat och allt är mycket fint och modernt. Tyvärr lite dyrt för vår plånbok, det kostar 2,5 US\$ per fot att ligga här, mot 1,10 US\$ som vi betalar. Här står fisket i fokus och vattnet runt öarna anses vara i världsklass med gott om stora fiskar.

Big Game Marina under lågsäsong

Dolphin House kunde vi förstås inte motstå. Byggt, som en tribut till delfiner, av en historieintresserad författare med material/fynd från stranden. Han har också skrivit böcker om Bimini och i huset, som man kan hyra, finns ett minimuseum. Bland annat visas en del om Ernest Hemingway, som bodde här ett par år i mitten av 1930-talet.



Dolphin House



Byggt helt av strandfynd



Ett av rummen man kan hyra

Allmänt känns det väldigt "lay back" så här under lågsäsong. Ingen stressar, alla har tid att prata bort en stund och vi känner oss välkomna. På öarna finns några få bilar, men de flesta kör golfbil här. Något man kan hyra för en dag för ca 30 US\$. Det hade vi tänkt göra men insåg snart att avstånden är korta så vi kan lika gärna gå. Bebyggelsen är väldigt blandad, allt från nybyggda tjustiga villor till små omålade skjul.



Men nu hägrade USA och på högvatten, klockan sex på morgonen, smög vi oss ut genom hamninloppet i kolmörker. Denna gång hade vi 2,2 meter vatten att gå på så allt gick bra. Vi fick en fantastisk segling över Golfströmmen. Det gäller att ha tur med både vindar och ström från rätt håll. Motström är inte att rekommendera och går strömmen mot vinden blir det en jobbig resa. Vädret växlar snabbt och man bör invänta en prognos som skall stå sig ett tag. Sydlig vind och rejält nordgående ström tog oss de 50 Nm över till Florida på bara 7 timmar. Vi vet att 1 april väntas oväder så det känns bra att vara över.

Mer spännande blev det när vi gick in på de inre vattenvägarna i Port Everglade. Det första vi mötte var en bro, som såg lite låg ut. 55 fot fri höjd, precis som vi läst tidigare. Men hur höga är vi egentligen, räknat i fot? Snabbt fram med lilla räknemaskinen som kunde tala om att seaQwest är nog 56,5 fot hög. Men bron var öppningsbar och vi cirklade en stund. Brovakten trodde att vi skulle komma under. Eftersom här är tidvatten, och nu var det lågt, sitter en mätsticka vid varje bro så vi smög fram och läste av aktuell höjd; 58 fot!



Lite senare kunde vi ankra i de centrala delarna av Fort Lauderdale, där kanaler är vanligare än gator. I vissa korsningar blir det utrymme för ankarliggare och här hade vi fått ett bra tips från Unicorn som legat här tidigare. Floderna kantas av pampiga villor, många med en stor motorbåt liggandes utanför. Tjusigast är de på hörnena. Här finns också några marinor och ett fåtal ankarliggare.

Redan vid ankomst ringde vi upp Lokal Boater Option och fick ett sk. LBO-nummer. Med detta kunde vi sedan ta det lugnt och klarera in följande dag. Taxi ut till flygplatsen, in till immigration och vid tullen tog det stopp. De ville inte gärna ha fler kunder för om 30 minuter skulle de ha lunch och såg helst att vi kom tillbaka efteråt. En äldre man dök upp och frågade vad han kunde hjälpa oss med. Det visade sig sedan att det var han som var hela orsaken till oviljan att ta emot fler kunder innan lunch. Mannen skulle nämligen gå i pension och på lunchen skulle hela personalen avtacka honom så vi blev de sista han klarerade in i USA. Han tog det helt lugnt och gav oss massor med tips och fina råd.

Heléne @ seaQwest



Turkost i många nyanser. Exuma, Bahamas